

JOSEP MARIA ÀLVAREZ

«Rescatar els desocupats més grans de 55 anys costa menys que el Castor»

Després de 26 anys al capdavant de la UGT-Catalunya Josep Maria Àlvarez es presenta candidat a liderar la UGT estatal en el seu 42è congrés, que se celebra a Madrid del 9 al 12 de març.

Entrevista d'Àlex Milian

Per què es presenta candidat a liderar la UGT estatal?

—Bàsicament perquè després de parlar amb molta gent, crec que puc aportar coses. El moment en què està ara mateix el sindicat demana gent que sigui capaç de liderar, de fer propostes i, en aquest sentit, hi ha gent que pensa que hi puc posar el meu gra de sorra. A més a més, he fet un recorregut per pràcticament totes les comunitats autònomes i m'han rebut moltes assemblees multitudinàries, com la de València, amb 400 delegats i delegades, que també m'han convençut que es pot.

—Ara sembla que és el moment de la nova política. Vostè, després de 26 anys al capdavant d'UGT Catalunya, pot ser igualment renovador?

—Em fa l'efecte que sí. I, de fet, si en aquest procés algú ha presentat un projecte de canvi i d'actualització del sindicat, ha estat la candidatura que jo encapçalo. Hi ha moltes coses que fa temps que alguns pensàvem que s'havien de renovar, però potser no les vam plantejar com a urgents o potser no hi havia les condicions per fer-ho. Ara em sembla que aquest sindicat, en aquest moment de dificultat social que tenim,

l'hem de convertir en oportunitat per a renovar-nos.

—Quines són les coses que s'han de canviar? Reduir el nombre de federacions?

—Això forma part d'un paquet comú que resoldrà el Congrés: passar de sis federacions a tres i sectorialitzar el sindicat. Crec que a aquest objectiu li hauríem de donar un impuls especial perquè això vagi en dues direccions. D'una banda, hi ha d'haver una identificació dels treballadors amb el sector a què estan adscrits. Perquè això voldrà dir que, si tenim un sector sanitari potent i fort, els sanitaris defensaran aquest sector, o, si tenim un sector fort com el de l'automòbil, tothom del sector s'hi sentirà identificat. Però també, d'una altra banda, podem aconseguir que algunes grans empreses en les quals tenim molta força puguin fer servir de paraigua de drets i estendre'ls a petites i mitjanes empreses del sector, auxiliars o de serveis, en el cas del sector públic. Nosaltres hem d'ajudar a protegir aquestes empreses que estan en una situació més complicada.

—I el sindicat en si?

—Cal una cosa que nosaltres fa temps que tenim clara i que d'altres ara comen-

cen a veure: hem de reduir el cap del sindicat per possibilitar que els recursos arribin a les terminals. Tenim un pla de viabilitat que s'ha de començar a parlar i ens agradaria poder incloure una revisió dels convenis que signem amb les administracions, comunitat autònoma per comunitat autònoma, sobretot perquè es puguin ser visualitzats pels afiliats. Que els treballadors sàpiguen per què signem un conveni i, fins i tot, per què la gent que contractem per poder complir aquells convenis sàpiguen que, quan s'acaba aquell conveni, en alguns casos s'acaba la seva relació laboral. En aquest sentit tindrem un sindicat més transparent. Hem de sortir de la situació que vivim amb el cap ben alt, plantejar clarament els nostres anhels i que la gent es pugui identificar amb les reivindicacions que fem. Ara tenim més d'1,2 milions de treballadors aturats de més de 55 anys, desocupats de llarga durada que difícilment trobaran feina. I, si no fem res, veuran minvada la seva pensió entre un 30 i un 40 per cent. Hem de fer un pont amb la jubilació i aquest pont es pot fer.

—Amb quins diners?

—No és tan car. Costa menys que rescatar el Castor, cosa que el consell de →

EFE

→ ministres va fer d'un dia per l'altre. Per què no podem rescatar aquestes persones que, d'una altra manera, veuran molt reduïdes les seves pensions per a tota la seva vida? Per què no podem recuperar el contracte *relleu* perquè els joves tinguin una ocupació i la gent gran pugui jubilar-se parcialment en

unes condicions que els permetin viure millor l'etapa d'entrada a la jubilació? Així podem anar relatant una mesura darrere l'altra per una situació més justa. Com per exemple que un estudiant amb un extraordinari currículum no pot entrar a la universitat si els seus pares no tenen diners. Hem d'arreglar

això. Jo no vull viure en un país d'injustícies.

—**És feina del sindicat?**

—És tot això del que ens agradaria que es parlés quan es parli de la UGT en els pròxims anys: Què passa amb les polítiques socials? Els serveis socials dels ajuntaments, que estan infradotats

«En la manera de produir avui ens assemblem més al Marroc que fa sis anys»

—La recuperació tímida de l'ocupació no té una base sòlida. Quan sento al senyor De Guindos que es crearan mig milió de llocs de treball però que contesta “no ho sé” quan li demanen on, és el que anomeno la política del vent. Si bufa favorable i baixa el petroli...

—Fins i tot ara sembla que la baixada del preu del petroli tampoc no és bona per a l'economia.

—És veritat. Però és que nosaltres hem de tenir una economia més sòlida, amb arrels industrials, amb serveis de qualitat, que es pugui homologar a les economies europees, no com ha passat en els últims anys. Avui ens assemblem més a la manera de produir al Marroc que fa sis anys i ens assemblem menys a Alemanya que fa sis anys. Aquesta és la realitat.

—Ha aplicat a Catalunya algunes coses que s'hagin d'exportar a l'Estat?

—Algunes, sí. És més. Crec que si hi ha un suport important darrere la meva candidatura és perquè hem creat dinàmiques noves, com ara publicar els convenis que signa la nostra organització; o les organitzacions de joves, com Avalot, que han estat una eina d'acostament als joves; i altres facetes que hem fet i que la gent creu que hem de poder treballar.

—En els últims cinc anys ha nascut una “nova política” però l'afiliació a sindicats ha anat a la baixa: la UGT-Catalunya perd afiliats des de 2010 (d'uns 170.000 a 150.000) i d'altres sindicats ja en van començar a perdre abans. La nova política no acaba d'entendre els sindicats?

—Crec que la pèrdua d'afiliats no té res a veure amb això. Crec que hem perdut afiliació perquè hi ha hagut un increment de l'atur brutal i, quan algú es queda sense feina, moltes vegades no pot pagar la quota. En aquest sentit nosaltres també hem de fer alguna cosa, perquè la gent pugui mantenir-se al sindicat, encara que sigui amb algunes coses només, amb independència de si paga la quota o no. I després em fa l'efecte que hem de

sortir d'aquest núvol en què ens hem ficat o ens han ficat –en qualsevol cas, tota la culpa no és nostra– i poder visualitzar les reivindicacions dels treballadors en la mesura que desitgem. Segurament amb això tornarem a tenir prestigi social i, si ho aconseguim, tornarem a créixer des del punt de vista afiliatiu.

—És cert que un militant canari us ha denunciat per independentista?

—La veritat és que encara no he vist ni la denúncia ni res. Segur que algú busca notorietat... Al segle XIX, quan es va fundar la UGT, ja estava plenament garantida la llibertat de pensament.

—La vostra defensa del dret a decidir serà un handicap per a la vostra candidatura?

—No, en absolut. Crec que, a Espanya, a la UGT de Catalunya se l'estima com és. No m'he trobat cap mena de reacció pel fet de ser català o venir de Catalunya. Al contrari. Segurament si els catalans també féssim un esforç de fer-nos sentir més, potser tindríem una situació millor. És una de les satisfaccions que m'emporto. I crec que seria bo que tots fóssim conscients que hi ha moltes més coses en comú que no ens pensem. La crispació no forma part de la gent –si més no, pel que he viscut a la UGT. A l'Assemblea del País Valencià, una persona em va preguntar per aquest tema i, de seguida, una altra es va aixecar i em va dir: “Tranquil, tu no tens necessitat d'explicar el que penses; pensa el que vulguis, només faltaria”. Al sindicat la gent té neguit per la relació Catalunya-Espanya, però també hi ha el desig que això s'acabi arreglant en una taula. A Espanya mai no s'han resolt els temes territorials, perquè, quan es començava a fer, sempre ha vingut un general o un altre a prohibir. Ara vivim el procés més llarg de democràcia de la nostra història i tenim un repte, que és parlar entre nosaltres. Aquesta invitació és la que fa la majoria de sindicats als responsables de trobar aquest punt d'equilibri. •

de recursos humans i no poden donar l'abast? Què farem amb la gent que treballa i, tot i això, no pot sortir de la pobresa? Com els ajudem? Caldria un pla estratègic perquè Espanya pogués tenir una política industrial coherent...

—La recuperació tímida de l'ocupació és un bon senyal?